R4828

SOWING AND REAPING

விதைத்தலும் அறுத்தலும்

“ மோசம் போகாதிருங்கள்... தன் மாம்சத்திற்கென்று விதைக்கிறவன் மாம்சத்தினால் அழிவை அறுப்பான். ஆவிக்கென்று விதைக்கிறவன் ஆவியினாலே நித்திய ஜீவனை அறுப்பான்.” கலாத்தியர் 6:7,8

விதைத்தல் என்பது பலனை அல்லது அபிவிருத்தியை எதிர்பார்த்து செய்கிற காரியம். சில காலம் கழித்து அறுவடை வரும். நம்முடைய அனைத்து எண்ணங்களுக்கும், நமது அனைத்து கிரியைகளுக்கும் எதிர்கால குணலட்சணத்தில் விளைவு இருக்கும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குணலட்சணமானது உருவாகிறது. இன்றைய விதைப்பு நாளைய அறுவடையை கொண்டுவரும். நமது சிந்தனைகளும் நமது கவனிப்புகளும் பூமிக்குரியவைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டால் பூமிக்குரிய காரியங்களில் பலனும் பெருக்கமும் இருக்கும். ஆனால் பரலோக காரியங்களுக்கு நமது சிந்தனைகளும் கவனிப்புகளும் இருந்தால் ஆவிக்குரிய வகையில் அபிவிருத்தி இருக்கும்.

மாம்சத்திற்கென்று விதைத்தல் என்பது மாம்சீக காரியங்களை கவனித்து, மாம்சத்தின் விருப்பங்களை, விழுந்து போன சுபாவத்தின் ஆசைகளை திருப்தி செய்தல் ஆகும். பலன் கிடைத்தால் இந்த ஆசைகள் பலமாக வளரும். மாம்சத்தின் நியாயமான ஆசை சரியானது தான் என்று சிலர் கூறுவது தவறு. விழுந்து போன மாம்சத்தில் ஒவ்வொரு ஆசையையும் விலங்கின மனோபாவத்தை திருப்தி செய்கிறது. இந்த மனோபாவத்தையே தொடர்ந்து விளைவிப்பவர்கள் முடிவாக கெட்டுப்போய் மரணத்தை, இரண்டாம் மரணத்தை அடைவார்கள். ஆவிக்குரிய காரியங்களை கவனிப்பவர்கள் பூமிக்குரிய காரியங்களின் மேல் அல்ல, பரம காரியங்களின் மேல் பற்று வைப்பார்கள். தங்களை ஆவிக்குரிய திசையில் அபிவிருத்தி செய்ய நாடுபவர்கள் ஆவிக்குரிய காரியங்களை அடைவதில் முன்னேறுவார்கள். ஏற்ற காலத்தில் கர்த்தரின் குணலட்சண சாயலை அறுப்பார்கள். சத்தியத்தின் மூலம் மென்மேலும் சுத்திகரிக்கப்பட்டு தேவனுடைய பிரியமான குமாரனின் சாயலை பெறுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் பரிசாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

நமது தலைப்பு வசனம் “பலியினால் கர்த்தருடன் உடன்படிக்கை பண்ணினவர்களாகிய” சபைக்கு கூறப்படுகிறது. அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல, இவர்கள் மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் மாம்சீக ஜீவாதார உரிமைகளை முன்னரே அர்ப்பணம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். தீவிர முயற்சியினால் மாம்சத்தை அழிப்பதின் மூலமும் அதை மரணத்திற்கு ஒப்புக் கொடுப்பதின் மூலமும், அவர்கள் பெற்றிருக்கிற பலவீனங்களை ஜெயங்கொள்ள முயற்சிப்பதின் மூலமும் தங்களது ஜீவனை கொடுக்கவும் புதிய வாழ்க்கையை அபிவிருத்திப் பண்ணவும் நாடினால், அவர்கள் சீக்கிரத்தில் அனைத்து தடைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டு, புதிய சரீரத்தினால் அணிவிக்கப்படுவார்கள். பிறகு அவர்கள் கர்த்தரைப் போலிருப்பார்கள்.

குணலட்சணத்திற்காக சொந்த பொறுப்பை சிலர் உணருகின்றனர்

நாம் நமது குணலட்சணத்தை எந்த அளவுக்கு உருவாக்குகிறோம்; எந்த அளவுக்கு நமது மனதும் பிரியமும் தோட்டமாக இருக்கின்றன; அதில் பாவமாகிய நெருங்சில்களையும் முட்களையும் விளைவிக்கப் போகிறோமா அல்லது அதில் நீதி மற்றும் நடைமுறைக்குரிய பண்புகளாகிய பயனுள்ள காய்கறிகளை அல்லது பரலோக அல்லது ஆவிக்குரிய கிருபைகளாகிய அழகான மலர்களையும் கனிகளையும் கொடுக்கிறவைகளை பயிரிடப்போகிறோமா என்பதை சிலரே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். மனுஷன் மாம்சத்திற்கென்று அல்லது ஆவிக்கென்று எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான். ஆகையால் பரலோக காரியங்களை ராஜ்யத்தில் உடன் சுதந்தரத்துவம் முதலானவைகளை நாடுகிறவர்கள் இந்த பண்புகளையும் கிருபைகளையும் பயிரிட வேண்டும் அல்லது அவருடைய மனதில் அல்லது அவரது பிரியத்தை வைக்க வேண்டும். இவைகளைத் தான் குணலட்சண அபிவிருத்திக்கு அத்தியாவசியம் என்று குறிப்பிடுகிறார். அப்படிப்பட்டவர்கள் “ஒளியிலுள்ள பரிசுத்தவான்களின் சுதந்தரத்தில் பங்கடைவார்கள்.” (கொலோசெயர் 1:12)

இப்படியாக, பிதாவானவர் இந்த “பரம அழைப்புக்கு” இந்த “பரலோக அழைப்புக்கு” அழைத்து இந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு இதன் கீழ் உடன்படிக்கை செய்த அனைவருக்கும், பரிசை பெறுவதில் வெற்றி பெறவோ அல்லது தோல்வியடையவோ பொறுப்பாக இதை வைக்கிறார். அவரது வசனத்தின் மூலம் அவர்களது சுபாவ பலவீனத்தையும் அபூரணத்தையும் கூறுகிறார். இந்த பலவீனங்களுக்காக எப்படி அவர் இரட்கரின் பலி மற்றும் புண்ணியத்தினால் ஈடுகட்டுகிறார் என்பதை அவர்களுக்கு காட்டுகிறார். கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரராயிருப்பதற்கு இருதயத்தில் பெற்றிருக்க வேண்டிய ஆவியின் இலைகள் மற்றும் கனிகளையும் அவர் காண்பிக்கிறார். இதை அவர் இரட்சகரின் வாழ்க்கையிலும் அவரது போதனைகளிலும் கூட காண்பிக்கிறார். அதே மகிமையான தளத்தையும் அவரது உடன் சுதந்தரத்தை அடையவும் அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டிய சாயலையும் காண்பிக்கிறார்.

இந்த காரியத்தை நமக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்பின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து நோக்க வேண்டும். அதன் மூலம் பெரும் வியப்பை உணர வேண்டும். சரியாக சொல்வோமானால் நாம் தெய்வீக கிருபையின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து நோக்க வேண்டும். எப்படிப்பட்ட ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுள்ள சலுகை நமக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நமது மனங்கள் புதுப்பிக்கப்படுகிறதினால் நாம் மறுரூபமாக்கப்படுகிறோம். தேவனுடைய நன்மையான, பிரியமான மற்றும் பூரணமான சித்தத்தை அதிகமதிகமாக அறிந்து அதற்காக பாடுபடவும் வேண்டும். இவைகளோடு கூட நமது புத்தியுள்ள ஆராதனையும் நமது வெறும் கடமையையும் செய்வதற்காக, எண்ணி முடியாத பெரும் பரிசை தேவன் நமக்கு முன்னால் வைத்திருக்கிறார். அதை செய்யும் போது எதிர்கால பரிசோடு கூட அதிக அளவில் சந்தோஷத்தையும் சமாதானத்தையும் நமக்கு கொண்டு வரும். (2பேதுரு 1:3,4)

நாம் நல்ல விதைகளை விதைத்து தொடர்ந்து தீமைகளை களையெடுக்க வேண்டும்

அனைத்து மனுக்குலத்திற்கும் பூமிக்குரிய காரியங்களில் ஒரு இயற்கையான ஈர்ப்பு இருக்கிறது. நீதியை நேசிக்கவும்

அக்கிரமத்தை வெறுக்கவும் கற்றுக்கொண்டவர்களுக்கு இந்த தீமையின் ஆட்சியில் பூமிக்குரிய காரியங்கள் கறை படிந்தவைகளாகவும் அநேக அம்சங்களில் அருவருப்பானதாகவும் இருக்கின்றன. எனினும் ஒரு பலமான ஈர்ப்பு பூமியின் கறைபடிந்த மற்றும் சிதைந்து போன காரியங்களில் இருக்கின்றன. களைகளைப் போல, விதைகளிலிருந்து பூமிக்குரிய நேசமும் விருப்பங்களும் தன்னிச்சையாக ஊருகின்றன. அது எங்கிருந்து வருகிறது என்பதை நாம் அறியோம். ஆகையால் தேவனுடைய அன்பில் தங்களது இருதயத்தை வைக்கிறவர்கள், நல்ல விதைகளை விதைப்பது மாத்திரமல்ல, பரலோக காரியங்களில் தங்களது பிரியத்தை வைத்து, ஆனால் களைகளாகிய பூமிக்குரிய விருப்பங்களையும் ஈர்ப்புகளையும் அடியோடு நீக்க வேண்டும்.

நமது புது வாழ்க்கை யாருக்கும் எந்த சமயத்திலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறதில்லை. அப்போஸ்தலர் அவர் கூறும் போது அறிவிக்கிறதாவது: “உங்கள் ஜீவன் கிறிஸ்துவுடனே தேவனுக்குள் மறைந்திருக்கிறது.” அது புதிய விருப்பத்தில் புதிய நோக்கத்தில் புதிய ஆசையின் வாழ்க்கையாக இருக்கிறது. அதை உலகம் பார்க்கவோ முழுவதும் உணர்ந்து கொள்ளவோ முடியாது. எனினும் நமது அனுதின நடக்கையில் புதிய வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்துதல்களை காண்பார்கள். “சகோதரர்கள்” கூட நம்மில் புது வாழ்க்கையில் முன்னேற்றங்களை உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. நாம் கூட சில சமயங்களில் நமது வளர்ச்சியில் அதிவேகத்தையும் பலத்தையும் குறித்து குழப்பமடைவோம். நமது புதிய வாழ்க்கை வளர்கிறது என்பதை கண்டுபிடிக்க வாரங்களோ, மாதங்களோ அல்லது வருடங்களோ பின்நோக்கி பார்க்க வேண்டியிருக்கலாம். கிறிஸ்துவின் சித்தத்தை பின்பற்றுகிற நமது முயற்சிகளின் மூலம் குறிப்பிடப்படுகிற நமது புதிய ஜீவன் கிறிஸ்துவுடனே கூட தேவனுக்குள் மறைந்திருக்கிறது.

இந்த கருத்துக்கு இசைவாக அப்போஸ்தலர் ஒரு இடத்தில் கர்த்தரைத் தவிர உலகமோ அல்லது சகோதரர்களோ அவனை (புது சிருஷ்டியை) நிதானிக்க முடியாது என்று அறிவிக்கிறார். இருதயத்தை அறிகிறவரும் எல்லா நிலைமைகளையும் அறிகிறவரும், சோதனைகளையும் பலவீனங்களையும் எதிர்த்து போராடுகிறதையும் அறிந்த கர்த்தர் மட்டுமே நியாயந்தீர்க்க முடியும். அப்போஸ்தலர் அறிவிக்கிறதாவது: “நானும் என்னைக் குறித்து தீர்ப்பு சொல்லுகிறதில்லை.” (1கொரிந்தியர் 4:3) கர்த்தரின் சித்தத்தை செய்ய நாம் உண்மையுடன் பாடுபடுகிறவர்களாக இருந்தால், நாங்கள் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளாக மனசாட்சியுடன் நடக்கிறோம் என்று கூறிக்கொள்ளுகிறவர்களையும் நம்மையும் கூட கண்டனம் செய்யாதிருப்பது சிறப்பான திட்டமாக இருக்கிறது. நாம் அனைத்து பலன்களையும் கர்த்தரிடம் விட்டுவிட்டு, ஒவ்வொரு நாளும் பரலோக கிருபைகளை விருத்தி செய்யவும் ஆண்டவருக்கு ஊழியம் செய்யவும் நம்மால் முடிந்ததை செய்ய வேண்டும். அவர் நம்மை கவனித்துக் கொள்ளுகிறார். நமது வாழ்க்கையின் நம்பிக்கையும், நோக்கமும் இலக்கும் பரலோக காரியங்களை மையப்படுத்தி, நமது ஜீவன் கிறிஸ்துவுடனே தேவனுக்குள் மறைந்திருக்கும் வரை தற்காலத்திலோ எதிர்காலத்திலோ நமக்கு தீமையின் பயம் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில் கர்த்தர் நம்முடனே இருப்பார். நம்மை ஆசீர்வதித்து, விழாமல் பாதுகாத்து முடிவாக நம்மை குற்றமற்றவர்களும் களங்கமற்றவர்களுமாக பரலோக பிதாவினிடத்தில் சமர்ப்பிப்பார்.

களைதலும் அணிதலும்

கர்த்தரிடம் முழுவதுமாக அர்ப்பணம் செய்தவர்களிடம் நடக்கும் முக்கியமான மாற்றங்களைக் குறித்து அப்போஸ்தலர் குறிப்பிட்ட குணலட்சண மாற்றங்களை கணக்கிடுகிறார். அவைகள் முயற்சிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். கீழ்க்கண்டவைகளை அவர்கள் விட்டுவிட வேண்டும். கோபம், மூர்க்கம், பொறாமை, தூஷணம் மற்றும் வம்பு வார்த்தை முதலானவை. (கொலோசெயர் 3:3) வாழ்க்கையின் இப்படிப்பட்ட திருத்துதல்களின் அவசியத்தை குறிப்பிடுவது அவசியமற்றதாக காணப்படலாம். இப்படிப்பட்ட கெட்ட குணங்கள் கிறிஸ்தவ கொள்கைகள் அனைத்திற்கும் முற்றிலும் மாறானது. ஆனால் நாம் காரியத்தை ஆராயும் போது, “கிறிஸ்துவுக்குள் புது சிருஷ்டி” ஆகிறவர்களை சூழ்ந்து கொள்ளும் அனைத்து மாம்ச பலவீனங்களையும் அப்போஸ்தலர் பட்டியலிடுகிறார் என்று நாம் காண்கிறோம்.

கோபப்படுவதைக் காட்டிலும் கிறிஸ்தவ ஜனங்களிடம் மிகவும் பொதுவாக காணப்படுவது எது? கிறிஸ்துவின் நாமத்தை தரித்துக் கொண்டவர்களில் எவ்வளவு பேர் தீயவர்களாகவும் மற்றவர்களிடம் அன்பற்றவர்களாகவும், சில சமயங்களில் அவர்களது நடத்தையில் காண்பிக்கிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்! எவ்வளவு பேர் கெட்ட பேச்சுகளில் அதாவது அவதூறு பேசுவதில் ஈடுபடுகிறார்கள்! அது அடிக்கடி ஏமாற்றுவது போல செய்யப்படுகிறது. கேட்கிறவர் மாத்திரமல்ல, பேசுகிறவரும் மற்றவர்களை இழிவுபடுத்துகிற மற்றும் அன்பற்ற நோக்கத்தோடு செய்கிறார்.

தீமையான மற்றும் அசுத்த பேச்சுக்கள் அனைத்தும் தவிர்க்கப்பட்டால் இது எப்படி ஒரு அற்புதமான உலகமாக இருக்கும்! ஆகையால் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் தனது வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கேட்கிறவர்களுக்கு கிருபையானதாகவும் நன்மையையும் மேன்மையானதையும் செய்யக்கூடியதாகவும் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். முடிவாக எவ்வளவு தேவைப்படுகிறது பாருங்கள். இருதயத்தில் நல்ல நோக்கத்தை பெற்றிருப்பதோடல்லாமல், அதை ஒருவருக்கொருவர் வஞ்சம் இல்லாமல் ஏமாற்றுதல் இல்லாமல் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இருதயம் மிகவும் சுத்தமானதாகவும் அன்பு நிறைந்ததாகவும் மிகவும் உண்மையுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இல்லையென்றால் தொடர்ச்சியான துன்பத்திற்கு வழிநடத்தும். அன்பின்மை, பெருந்தன்மையின்மை, அன்பற்ற இருதயம், தீய எண்ணம், பொறாமை, பகைகள் சண்டைகள் ஆகியவை வெளிப்படுத்தப்பட்டால் உலகின் துன்பங்கள் மிகவும் அதிகமாக வரும். ஆகையால் அப்போஸ்தலர் முதலில் இருதயத்தை பரிசுத்தப்படுத்திவிட்டு பொதுவான நேர்மைக்கு செல்ல வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறார்.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்துக்குள் ஏற்றுக்கொள்ளப் -பட்டவர்களாக நமது மனதில் ஒற்றுமை மற்றும் சமம் என்ற சிந்தையுடன் நமது மாம்சீக பலவீனத்தின் தீய குணங்களை நீக்குவதில் கவனம் செலுத்துவதோடல்லாமல், நமது தலையானவரிடத்தில் உதாரணமாக காண்பிக்கப்பட்ட பல்வேறு ஆவியின் கிருபைகளை அணிந்து கொள்ளும்படி விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் வலியுறுத்துகிறார். (கொலோசெயர் 3:12-14)

அவர் இவைகளை குறிப்பிடுகிறார்: (1) இரக்கமுள்ள மனோபாவம்; எல்லாரிடமும் எல்லாவற்றின் மேலும் அதாவது

பரிசுத்தவான்கள், அயலான், நண்பர்கள், உறவினர்கள், நமது விரோதிகள் மற்றும் மிருகங்கள் மேல் பெருந்தன்மையான குணம். அவர் இதை தொடர்ந்து பெருக்குவதைக் குறிக்கும். (2) எல்லாரிடமும் இரக்கம் காண்பித்தல்; (3) மனத்தாழ்மை– தற்பெருமை, முரட்டுத்தனம், இறுமாப்புக்கு எதிரானது. (4) சாந்த குணம் (5) நீடிய பொறுமை அல்லது மற்றவர்களின் தவறையும் பலவீனத்தையும் பொறுமையுடன் சகித்தல்; ஒருவருக்கொருவர் இயற்கையான மனோபாவத்தையும் குணத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டு, ஏதாவது குற்றம் இருந்தால் ஒருவரையொருவர் மன்னித்துக் கொண்டு, நமது கறைகள் மற்றவர்களில் பிரதிபலிப்பதினால், இதற்கிடையில் நம்மை திருத்திக் கொள்ள கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை குறிக்கிறது. இந்த நடத்தைக்கான மார்க்கத்தின் தரநிலை நம்மை நோக்கிய கர்த்தரின் மார்க்கத்தில் காணப்படுகிறது. ஏனெனில் அவர் நிச்சயமாக பெருந்தன்மையாக, அன்பாக, சகிப்புத்தன்மை உடையவராக மற்றும் மன்னிக்கிறவராக இருந்தார்.

இந்த கட்டளைகள் சபைக்கு சொல்லப்படுகின்றன

அப்போஸ்தலர் இந்த வழிகளில் உலகத்தை சீர்திருத்த முயற்சிக்காமல் கர்த்தருடன் ஒரு விசேஷித்த உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்திருக்கிறவர்களை சீர்திருத்தவே முயற்சிக்கிறார் என்று "பரிசுத்தமும் பிரியருமான" தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருகிறார். இப்படியாக கர்த்தருடன் உடன்படிக்கை பண்ணின அனைவரும் மகிமையான சபையின் அங்கத்துவத்துக்கு தங்களது "அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்தும்" நம்பிக்கை உடையவர்களும் தங்களது சொந்த வாழ்க்கையில் இந்த ஆவிக்குரிய கனிகளை அபிவிருத்தி பண்ண நாடுவதோடல்லாமல், இதே கனிகளை கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கு தக்கதாக தங்களது கிறிஸ்தவ நண்பர்கள் மற்றும் அண்டை வீட்டார்களும் அபிவிருத்தி செய்ய உதவுவார்கள். இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தங்களது குடும்பத்தார் மேல் தங்களது செல்வாக்கை பயன்படுத்த நாடுவார்கள். அவர்களது பெற்றோர்களும், பிள்ளைகளும் உலக வாழ்க்கைக்கு தேவையானவைகளை அவர்களிடமிருந்து பெறுவது போல, முடிந்தால் புதிய வாழ்க்கைக்குரிய தேவையான அறிவுறுத்தல்களையும் உபகரணங்களையும் பெறுவார்கள்.

ஆனால் அப்போஸ்தலர் பரிசுத்த ஆவியின் கருவியாக, முழுமையான போதகராக இருக்கிறார். நீக்கினால் என்ன அவமானம் கிடைக்கும் அணிந்தால் என்ன கிருபை கிடைக்கும் என்பதை மட்டும் கூறாமல், இருதய குணலட்சணங்களாகிய மனதுருக்கம், அன்பு, பணிவு, சாந்தம், பொறுமையுடன் சகித்தல் சகிப்புத்தன்மை மற்றும் மன்னித்தல் போன்றவைகளால் கர்த்தரின் சரீரத்தில் அணி வகுத்திருப்பதை பார்த்து, அவர் கூறுகிறதாவது: "இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலும் பூரண சற்குணத்தின் கட்டாகிய அன்பைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள்." இப்படியாக அன்பானது, பல்வேறு கிருபைகளுடனான கிறிஸ்துவின் நீதியின் வஸ்திரத்தின் மடிப்புகளை இணைத்து பிடிக்கிற "கச்சையாக" சித்தரிக்கப்படுகிறது. வேறு வார்த்தையில் சொல்லுவோமானால், சகிப்புத்தன்மை, சாந்தம், பொறுமை முதலானவைகளை அப்போஸ்தலர் நம்மில் காண வேண்டும். வெறும் உபசாரத்திற்காகவோ அல்லது கொள்கையாகவோ அல்ல. எனினும் அநேகர் ஆரம்பத்தில் இந்த குணங்களில் பங்கு பெறுவார்கள். அவர்களது சித்தங்களின் பல்வேறு இந்த கிருபைகள் அல்லது நோக்கங்கள் அன்பின் கயிறுகளால் அவர்களுடன் கட்டப்படும் வரை, அவைகளை அணிந்து கொள்ளுபவர்கள் இருதயத்தை பூரணப்படவோ, ராஜ்யத்துக்கு தகுதியுடையவர்களாகவோ ஆகமாட்டார்கள். அன்பு என்பது கர்த்தருக்கான அன்பு, நீதிக்கான அன்பு, "சகோதர்களுக்கான" அன்பு, தவித்து வேதனைப்படுகிற சிருஷ்டிகளுக்கான அனுதாப அன்பாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே அன்பு என்பது "பூரணத்தின் கட்டு," கர்த்தருடைய ஆவி.

இந்த விஷயத்தில் நாம் வஞ்சிக்கப்பட முடியுமா?

நமது தலைப்பு வசனத்தில் அப்போஸ்தலர், "மோசம் போகாதிருங்கள்" என்று கூறுகிறார். நாம் ஆவிக்காக விதைக்கிறோமா அல்லது மாம்சத்திற்காக விதைக்கிறோமா என்பதை அறியக்கூடாத ஆபத்தில் இருக்கிறோமா என்ற கேள்வி இயற்கையாக எழும்புகிறது. இந்த வகையில் வஞ்சிக்கப்படக்கூடிய ஆபத்து இருக்கிறது என்று நாம் பதிலளிக்கிறோம். மாம்சமானது மிகவும் தந்திரமுள்ளது என்றும் இயற்கையான மனது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வஞ்சகமானது என்றும், புதிய சிந்தை, பழைய சுபாவத்தின் பொறிக்குள் விழுந்துவிடாதபடிக்கு, அதற்கு தொடர்ச்சியான பாதுகாப்பு தேவைப்படுகிறது என்றும் வேதவாக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஒருவன் மாம்சத்தின்படி வாழ்ந்தால் அதற்கேற்றபடி அறுக்க அவன் எதிர்பார்க்கலாம். மற்றவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டாலும், நாம் உள்ளாக மாம்சத்தின்படி வாழும் போது, தேவன் மற்றும் அவரது சத்தியத்திற்கான நமது வெளியரங்கமான ஊழியத்தினால் அவர் கேலி செய்யப்படமாட்டார். நாம் சோளத்தை விதைத்தால் சோளத்தைதான் அறுப்போம்; நாம் கோதுமையை விதைத்தால் நாம் கோதுமையை அறுப்போம். நமது வாழ்க்கையின் எல்லா காரியங்களிலும் ஒன்று அழிக்கப்பட வேண்டும் என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற பழைய சுபாவத்தை கட்டியெழுப்புகிறோம் அல்லது புது சிருஷ்டியாக நாம் வளம் பெற மாம்சத்தின் கிரியைகளை அழிக்கவோ கொல்லவோ உண்மையுடன் பார்க்கிறோம்.

நாம் "மாம்சத்திற்கென்று விதைக்கும்" ஒவ்வொரு சமயமும் நாம் மாம்சீக பிரகாரமான சுயநலம், அநீதி மாம்சத்தின் அநியாயமான விருப்பங்களை நமது வாழ்க்கையிலும் இருதயத்திலும் ஆட்சி செய்ய அனுமதிக்கிறோம். ஒவ்வொரு விதைப்பும் வழியின் முடிவை, மரணத்தை, இரண்டாம் மரணத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. மாறாக, ஆவிக்கென்று விதைக்கும் ஒவ்வொரு விதைப்பும், சுயநலம் முதலான ஒவ்வொரு மாம்சீக விருப்பங்களையும் எதிர்த்து, புதிய சிந்தனை, புதிய சித்தத்தில் ஒவ்வொரு செயல்பாடும் பரிசுத்தமானவைகளை, நேர்மையானவைகளை, நன்மையானவைகளை, உண்மையுள்ளவைகளை, ஆவிக்குரியவைகளை ஆவிக்கென்று விதைப்பதாக இருக்கிறது. இது தொடர்ந்து செய்யப்பட்டால் முடிவாக, கர்த்தருடைய கிருபையான வாக்குத்தத்தங்கள் மற்றும் ஏற்பாடுகளாகிய நித்திய ஜீவனையும் ராஜ்யத்தையும் அடைதலைக் கொண்டு வரும்.